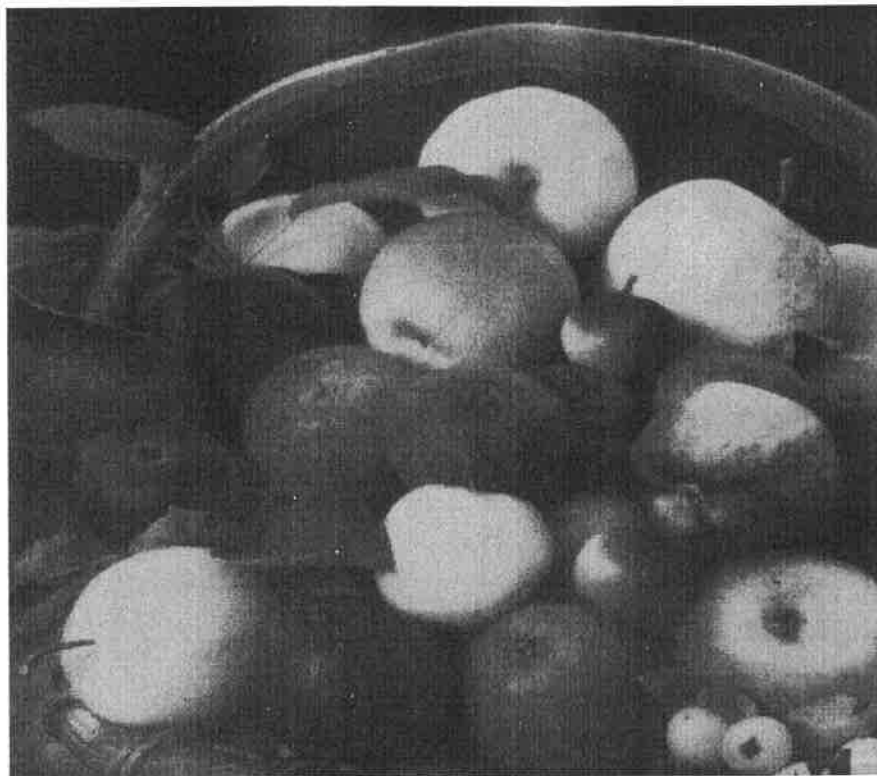

Strenču psihoneiroloģiskā slimnīca
Informatīvi izglītojošā
avīze

PARKS

2007. gada

Nr. 37

septembris

Pie Lielā torņa rūķiem

Reiz lielā torņa rūķis bija atnācis
Un mani ciemos ielūdzis.
Man negribējās tornī kāpt,
Es centos laipni atsacīt.

Bet reiz es trepēs apmaldījos
Kādā tumšā, tumšā rudens vakarā,
Kad spuldzes vēl nebija iedegtas.
Un nokļuvu, kā man likās, kādā paralēlā pasaulē.
Ak, šo spilgtumu! Ak, šo krāšņumu!

Kādas tur bija dejas, un cik skaistas fejas!
Visur zili, zaļi, sarkani lampioni,
Visur samta drapējumi.
Rūķi pie galda dzēra un smējās,
Kamīna liesmas spīdēja sasārtušās sejās.
Sudrabs krūzēs mirdzēt mirdzēja,
Zelts zaļos traukos vizēt vizēja.

Pūces un apogi sēdēja kaktos,
Daiļas raganas sagāja matos –
Viena bija paņēmusi otras jauno slotu,
Savu veco slotu atlikusi vietā.

Abās aizlaidās drīz vien uz točku,
Sildīties vajagot vēsā vakarā.
Rūķīšu dzēriens abām par švaku.
Man gan likās stipri vien reibinošs,
Laikam apiņu pavairāk ticis.

Par laimi, ieraudzīju rūķi Zilaci no meža
Un atcerējos jauko egļu būdiņu,
Kur svētījām Ziemsvētku vakaru.
Vāveres cienāja mūs ar riekstu cepumiem,
Ar melleņu tortēm un zemeņu pudiņiem.

„Kā lai nokļūstu mājās, Zilacīt?
Šeit man par spožu, par greznu.
Pie tevis man likās pavisam jauki,
Laikam jau esam tādi lauķi!”

„Pieķeries pie šitām margām,
Dodies droši tik uz priekšu!”
Viens un divi! – Esmu mājās.
Smejot kā par lielu joku
Par šāvakara ceļojumu.

ārste – psihiatre Dzidra Ploce, strādājusi Strenču
PNS no 1965 – 1999

Veros pa logu –
Ārā stāv egle liela,
Zaļa un stalta
Kā Latvju tautu meita.
Bet es kā meža susuriņš,
Kas bailīgs un tramīgs
No katra sīkākā trokšņa,
Gribu iet mežā pastaigāt,
Un bailes mani māc.
Vai spēšu es krēslā
Pa meža taku iet,
Kas ved nezin kur –
Varbūt uz mājām manām,
Varbūt uz kaimiņu ārēm,
Varbūt uz nekurienu tā ved –
Kā lai zinu es to?!
Kam pajautāt nav,
Jo viena esmu es,
Bet varbūt nē?!
Jo, ejot pa mežu,
Man blakus ir vāveres,
Eži un lāči ar lācēniem
Maziem kā zīdaiņiem,
Kas šūpulī man dusēja
Pirms vairākiem gadiem.
Man jāsamierinās būs,
Bet kā es to spēšu!
Vēlos pajautāt Latvijas tautai,
Vai slimam tiesības runāt,
Vai gudrais māc klusēt!?
Ak, šī Latvijas tauta,
Brīva un sīksta
Kā egle, kas logā man veras
Pretī kā Latvju tautu meita,
Tik stalta un tikumīga!

20. 01. 2002.

Daiga Lapiņa

Pamosties nakts vidū – kā apjucis, kā pillā
Nesaproti, ko ķert, ko grābt,
Viss visapkārt krāsā lillā.
Nevari attapties, ka vajag stāt.
Ne par velti „stop” zīme uzlikta
Tur, kur gājēji ceļu šķērso.
Labāk apstājies, līdz iedegas zaļā gaisma,
Ej tad pāri – to ielāgo!
Atmet ceļa viņā pusē visas sliktās domas,
Pusi trotuāra pārejot,
Sāc domāt domu no citas jomas.

Valda Ostrovska
22. 08. 2007. plkst. 2⁰⁰

Strenču PNS simtgadu jubilejas svinīgais pasākums Valmieras Drāmas teātrī

Valdes priekšsēdētājs **Vitālijs Rodins** un valdes locekle **Maija Ancverīna** viesus sagaidot

Maija Ancverīna, igauņu kolēģis **Georgijs Beloserkovskis** un valdes priekšsēdētājs **Vitālijs Rodins** ar kundzi

Slimnīcas direktors **Vitālijs Rodins** ar kundzi, pasākuma atbalstītājas AS LV Krājbanka pārstāves, **Maija Ancverīna**

Rīgas PNS pārstāve, Strenču PNS medicīnas darbu vadītājs, LR Ministrijas Atzinības raksta saņēmējs **Andris Arājs** ar kundzi **Laimdotu Arāju**, slimnīcas 9. nodaļas virsmāsu, arī LR VM AR saņēmēju

No Strenču PNS vēstures

Māsas Osis Rozālijas kādreiz stāstīto atmiņu fragmentārs pieraksts

Slimnīcā sākusi strādāt no 16 gadu vecuma par slimnieku kopēju „Jaunajā mājā”. Pacientes bijušas augstdzimušas baltvācu baroneses, kuru ārstēšanai speciāli tika celta šī ēka, kuru atklāja 1912. gadā un nosauca par „Jauno māju”. Šeit pacientēm bija mazas palātas (2 – 3 vietīgas) nodaļu galos, no kurām varēja nokļūt atpūtas hallē.

Nodaļā, lai novērtētu personāla modrību, atradās pulkstenis, kas bija jāuzvelk ik pa 15 min. Ja to noteiktā laikā neizdarīja, tad ar speciālu slēdzeni varēja iedarbināt ārstu, kurš tad arī šādā veidā kontrolēja padoto personālu.

Otro Pasaules karu māsa Osis pavada Krievijā. Atgriežoties no evakuācijas Latvijā, viņa atsāk darbu slimnīcā kā medicīnas māsa bez speciālas izglītības, jo kara laikā Padomju Savienībā darbam hospitāļos ievainoto kopšanai un aprūpei apmācīja personas speciālosursos, bet šiem kursiem nebija diploma, kas dotu māsas izglītību. Neskatoties uz to, valsts atļāva strādāt kā mācai bez izglītības. Slimnīcā 60 – to gadu sākumā strādāja trīs šādas kategorijas māsas.

Mūsu slimnīcā māsa Osis Rozālija pavadīja visu savu darba mūžu un aizgāja pelnītā atpūtā.

Sanitāres Kuksis Paulīnas atmiņu pieraksts

Dzimusi 1878. gadā. Slimnīcā sākusi strādāt 1916. gadā. Stāsta Kuksis Paulīna:

„Darbā toreiz pieņēma tikai lauciniekus no apkārtējiem pagastiem vecumā no 18 – 25 gadiem. Šis noteikums attiecas uz jaunāko personālu – slimnieku kopējām, uzraugiem.

Pieņemot darbā, tika slēgts līgums, kas atspoguļoja tiesības un pienākumus. Darbiniekiem tika nodrošināta apdzīvojamā platība (mēbelēta istaba slimnīcas teritorijā, brīvs dzīvoklis), uzturs un apģērbs. Sāku strādāt pie direktora A. Bēra. Vēl atceros, ka slimnīcā toreiz strādāja ārsts Verners. Bija tikai 2 medicīnas māsas – Kalniņa un Tigonē.

Katru vakaru kantora telpās plkst. 18⁰⁰ nakts maiņai bija jāierodas uz piecminūti, kurā ārsts personālam īsumā pastāstīja par pacientiem un atgādināja noteikumus un prasības darba laikā.

Slimnīcas teritorijā un nodaļā bija jāievēro klusums. Pie sīkākām pārkāpumiem sodīja ar naudas sodu no 50 kapeikām līdz 1 rublim. Šo naudu iemaksāja „nabaga lādē”. Ja mēneša laikā pārkāpumu nebija, naudu atdeva atpakaļ.

Darbiniekiem bija formas: vīriešiem – balti audekla virsvalki ar spīdīgām pogām, sievietēm – svītrainas kleitas (zils ar baltu), balts priekšauts, balts lakatiņš, brūnas zeķes un melnas kurpes ar sprādzēm.

Kad sāku strādāt, slimnīca saucās „Strenču vājprātīgo iestāde”. Strenču iedzīvotāji vienkārši teica – „iestāde”.

Sanitāres Lasis Martas atmiņu pieraksts

Slimnīcā sākusi strādāt par slimnieku kopēju no 1928. gada 11. aprīļa un nostrādāja visu savu mūžu.

Martas Lasis stāstu par slimnīcu 1984. gadā pierakstīja slimnīcas šoferis Ādolfs Bišofs.

Viņa stāsta, ka, sākot darba gaitas, personāls pacientu apkalpošanai bijis mazs – 3 ārsti, 1 feldšeris, 6 medicīnas māsas, 8 vecākās slimnieku kopējas un 55 jaunākās slimnieku kopējas.

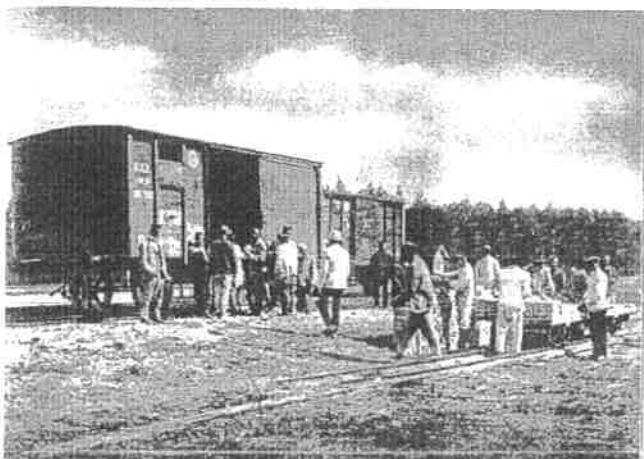
Darbu sākusi „Marijas mājā”, kur katrā stāvā dežurējis viens sanitārs. Darbinieku kolektīvs bijis mazs, bet draudzīgs.

Karam sākoties, vācu karaspēks, ienākot Strenčos, slimnīcas pacientus likvidē, nošaujot Gaujmalā pie attekas 294 slimniekus. Slimnīcas vadība, jūtot, ka notiks šī akcija, ziņojusi slimnieku piederīgajiem, lai izņem slimniekus. Visiem piederīgie atbraukt nepaspēja.

Pēc pacientu likvidācijas personāls palika bez darba. Slimnīcas telpās ierīkoja hospitāli ievainotajiem – „Marijas mājā” atradies hospitālis kara gūstekņiem, „Augusta mājā” dienas telpa tika pārveidota par operāciju zāli, kur operēja ievainotos, kurus pēc tam pārvietoja uz citām nodaļām. „Augusta mājā”, kur ir rezerves izeja, tika uzbūvēta krematorija, kur dedzināja amputāciju materiālu. „Direktora mājā” bija skola diversantu sagatavošanai.

Pirmajos pēckara gados slimnīca darbojās kā parastā tipa slimnīca, jo bija vienīgā Vidzemes reģionā, kas nebija nopostīta. Daļa nodaļu nedarbojās – tajās tika ierīkotas noliktavas, kur glabājās labība un citādas lietas. Kā psihiatriskā slimnīca darbojās no 1950. gada, kad pacienti ar terapeitiskām saslimšanām vairs netika uzņemti.

(Izmantoti slimnīcas muzeja materiāli)

Darba terapija

Vingrošanas aparatūra (Tibo sistēma)

Aptauja

Sakarā ar to, ka esmu ievērojusi – diezgan daudz pacientu nemaz tik ļoti neraujas piedalīties slimnīcas sabiedriskajā (sauksim to tā) dzīvē – veicu mazu aptauju par šo tēmu. Un, lūk, jautājums: Kā tu piedalies slimnīcas piedāvātajās aktivitātēs?

Paciente A: Nepiedalos, jo slikti jūtos.

Aiga Zara: Uz ballītēm eju, kad jūtos pietiekami labi un šonedēļ domāju aiziet. Biju arī uz simtgadei veltīto pacientu koncertu – ļoti interesants. Pašai gan nav dota balss, lai dziedātu. Pusdienas vest vēl nav tāda mundruma, bet iepriekšējās reizēs gāju, varbūt vēlāk meitenēm pievienošos. Un kādreiz gribētu pamēģināt slimnīcas piedāvāto iespēju veidot mālā. Patīk, ka ir jaunākā prese. Esmu apmierināta ar dzīvi šeit – laba daktere, labas māsiņas. Domāju, ka savā starpā meitenes ir diezgan draudzīgas.

Pacients B: Eju dziedāt, uz ballīti, pastaigājos un eju uz pilsētu, klausos mūziku.

Agnese: Kā tev patīk dziedāt?

Pacients B: Dziedāt – tas ir normāli.

Agnese: Ko tu gribētu, lai slimnīca tev piedāvā?

Pacients B: Lai piedāvā mašīnu, ar kuru pavizināties pa pilsētu, mūzikas centru, lai varētu paklausīties mūziku, varētu dziedāt līdzī un iemācīties dziesmas.

Regīna: Patīk fizikultūras nodarbības, tāpēc eju uz kustību terapiju pie Ilzītes. Pastaigājos pa skaisto slimnīcas parku, apkārtni, Gaujmalu, sauļojos. Vienreiz aizgāju uz ballīti, droši vien vēl kādreiz aiziešu. Koncerti arī interesē – iejūtos tā cilvēka ādā, kas dzied, pārdzīvoju līdzī, izjūtu pacēlumu, gandarījumu. Pati gan dziedāt neietu – kautrējos un labāk klausos, kā citi uzstājas. Ja te būtu koris, tad gan ietu dziedāt. Pagājušo reizi regulāri gāju uz keramikas pulciņu – gatavoju svečturus, podziņas, rotājumus eglītei. Interesanti iemācīties strādāt ar mālu – katrs veidojums ir labāks par iepriekšējo, tāpēc vēl varētu iesaistīties. Patīk braukt atvaļinājumā uz mājām.

Agnese: Ko tu gribētu, lai slimnīca pacientiem piedāvā?

Regīna: Peldbaseinu, jo ūdenī ir ļoti laba relaksācija – viss nepatīkamais aizmirstas.

Paciente C: Eju uz ballēm – tad man paliek labāk, jo mūzika un dancot patīk. Gribētu, lai biežāk dejas rīko. Tad vēl zeķes slimnīcai adu.

Paciente no 11. istabiņas: Lai brīvajā laikā būtu kāda nodarbība, piedalos lapu grābšanā, palīdzu mātai saimniecei. Agrāk strādāju veļas mājā. Apmeklēju psihologu. Esmu gājusi arī uz vingrošanu, bet šogad neesmu bijusi. Vienu koncertu apmeklēju, bet ballītes gan man nepatīk. Vēl kopju jūrascūciņu. Dziedāt nevaru, jo man ir lēkmes, tāpat nevaru adīt.

Līga Lagāte: Uz balli biju, pie Raldas dziedāt arī esmu bijusi, koncertus esmu apmeklējusi, eju uz kustību terapiju pie Ilzītes, savā istabā arī vingroju un dancoju. Uz keramikas nodarbībām gan neesmu gājusi.

Agnese: Ko tu vēlētos, lai slimnīca tev piedāvā?

Līga Lagāte: Vēlētos, lai veselība būtu labāka, lai izvesēļotos ātrāk un neslimotu tik daudz, lai dzīvotu mājās ilgāk.

Paciente D: Nekur nepiedalos. Esmu veca sieva un nepiedalos. Ko varu piedalīties. Kādreiz piedalījos, bet tā tepat pa nodaļu: lasu grāmatas, arī daudz nelasu, padziedu savā nodabā dziesmas, ko jaunībā dziedāju, pati arī kādreiz izgudroju melodiju, pastaigājos pa āru. Nomācoši ir visu laiku, slimot ir nomācoši, kā ta' nav nomācoši.

Irēna Bialkovska: Ļoti daudz diagnozes un pārbaužu, tāpēc nepietiek spēka, bet tā ļoti vēlētos. Ja būtu veselība, ietu uz datorklasi (esmu skaitļošanas tehnikas inženiere), uz vingrošanu, uz bibliotēku, kur lasītu grāmatas par psiholoģiju, garīgo literatūru, klausītos mūziku – Polu Mariā un Džeimsu Lāstu, spēlētu klavieres, dejotu, spēlētu teātri. Dziedāt nevaru, jo ir sarautas balss saites, klavieres ar sen neesmu spēlējusi, jo daudz pārdzīvojumu bijis. Traumas un emocionālu pārdzīvojumu dēļ ir nobloķējies kaut kāds nervs, tāpēc nepareizi uztveru situāciju un nevaru piedalīties nekādās aktivitātēs, jo nesaprotu, ko daru. Ir arī citas veselības problēmas.

Es šeit, slimnīcā, jūtos ļoti labi – šeit ir skaisti, atsaucīgi cilvēki, te ir skaisti iekārtota apkārtnē tā kā botāniskajā dārzā. Sočos sanatorijā pat nebija tik skaisti. Esmu gulējusi visās Rīgas slimnīcās, arī Valmierā, bet nekur nav tik labi. Nevajag baidīties no šīs slimnīcas – te palīdz, un iejūtīgs personāls strādā pašai dziedīgi.

Agnese: Ko tu vēlētos, lai slimnīcā piedāvātu?

Irēna Bialkovska: Te vajadzētu masāžas, fizioterapiju, ūdens procedūras, kas nomierina nervus, jo tas ir ļoti grūti pa slimnīcām dzīvoties.

Paciente E: Es tagad par vecu esmu, lai piedalītos. Kur tagad rādīties – pati jūtos neērti. Domāju par mājām, domāju, ka tik ātrāk man paliktu labāk, lai uz mājām tiktu. Neesmu vēl iedzīvojusies, gribētu ātrāk uz mājām.

Pacients F: Neiesaistos, nav intereses, jo slim esmu.

Agnese: Ko tad tu dari?

Pacients F: Klausos mūziku, zosis dzenāju.

Agnese: Ko tad tu gribētu, lai slimnīca tev piedāvā?

Pacients F: Lai piedāvā rokkoncertu.

Aina: Pašlaik esmu dziļā depresijā, un tāpēc nepiedalos. Ballē esmu bijusi, uz koncertiem gājusi – patika, tie ir kāda pārmaiņa. Esmu par vecu ballēm. Dažas reizes esmu bijusi uz vingrošanu pie Ilzītes. Keramika būtu interesanta, ja būs noskaņojums. Dziedāmās balss nav, labāk koncertus klausīties. Mani apmierina viss, ko slimnīca piedāvā.

Paciente G: Dziedāt, vingrot eju – ļoti patīk, kaut koncertā uztraucos. Ballējos arī, kur atkal mūzika patīk.

Agnese: Ko tu gribētu, lai slimnīca tev piedāvā?

Paciente G: Gribētu vēl kādas nodarbības – deju pulciņu, lai kāds teātris atbrauc. Vēlētos, lai nodarbes būtu arī vakaros, lai dumjas domas prātā neiet.

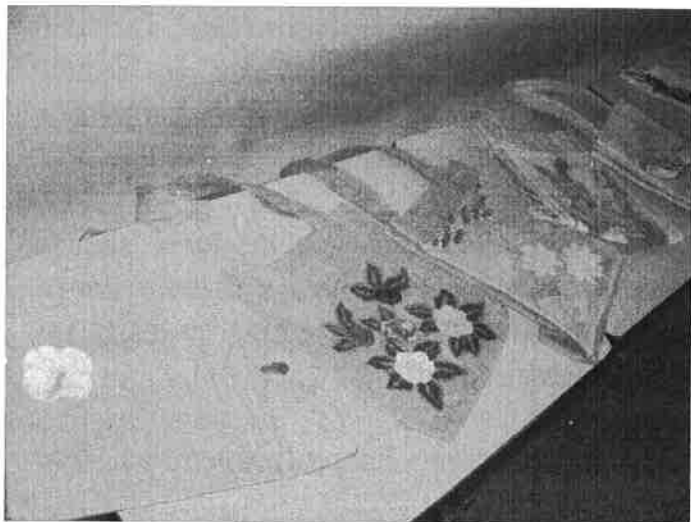
Paciente H: Sportošanā noteikti nevēlos piedalīties. Uz ballītēm varbūt aizietu. Gribētu kaut ko no māla veidot, arī iemācīties veidot rotas no sudraba.

(turpinājums sekos nākamajā numūrā)

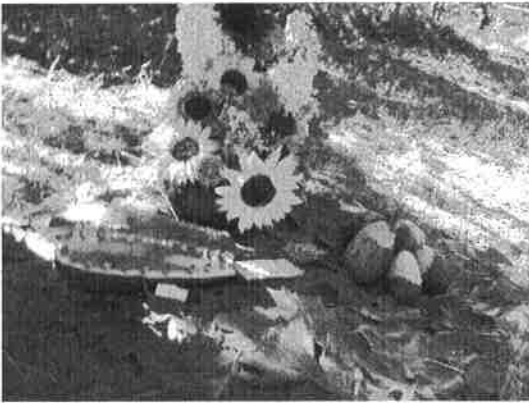
Pacientu rokdarbu izstāde

sākumā bija apskatāma Strenču pilsētas svētkos tikai 2 stundas, toties ļaužu sanāca, ka biezs. Bija izlikti pacientu apgleznoti šķīvīši, zīmējumi un fotogrāfijas, adījumi (pat adīti dekori un rotaļlietas), tamborējumi, knipelējumi, šūtas somas un apgleznotas šallītes, kā arī keramikas izstrādājumi (puķu podi, vāzes, krūzes, svečturi, dekori un rotas) – viss, ko pacienti aiz gara laika saražojuši. Pēc tam daļa darbu līdz 27. augustam bija apskatāmi šūšanas darbnīcā.

= Agnese =
avīzes redaktore

Rudens ziedu un dārzeņu izstāde

Skatītāju simpātija (Puisis solārijā) 10. nod.

3. vieta – 6. nodaļa

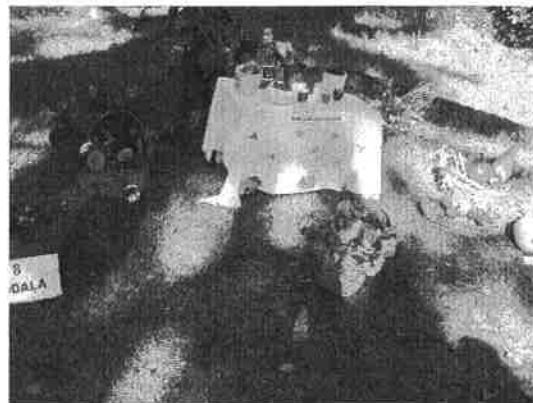
2. vieta – 7. nodaļa

Skatītāju simpātija – 3. nodaļa

1. vieta – 8. nodaļa

1. vieta – 8. nodaļa – svētku galds

9. nodaļa apmeklējot izstādi

5. nodaļa

Ēdienu receptes

Sēņu omlete

Apmēram 1 glāzi sēņu iztīra, nomazgā, nosusina, sasmalcina kubciņos, cep eļļā. Vienu sīpolu sacep atsevišķi. 2 olas sakul ar garšvielu maisījumu „Vegeta”, pievieno pusglāzi piena un visu pannā sacep. Karstu pasniedz galdā kopā ar četrgraudu smērētu maizīti, kafiju, tomātu, gurķu salātiem.

Gaiļu zupa

Puslitru gaiļu nomazgā, nosusina, sagriež kubciņos. Puslitru puķkāpostu sasmalcina, apcep eļļā, arī vienu vidēju sasmalcinātu sīpolu sacep. Visu liek katlīnā ar 2,5 litri ūdens. Kamēr zupa apmēram 5 minūtes vārās, mizo četrus vidēji lielus kartupeļus, kurus sagriež kubciņos. Pievieno zupai 100 g kausēto sieriņu „Dzintars” un „Vegetu” pēc garšas, beigās – smalki sasmalcinātus lociņus un dillītes.

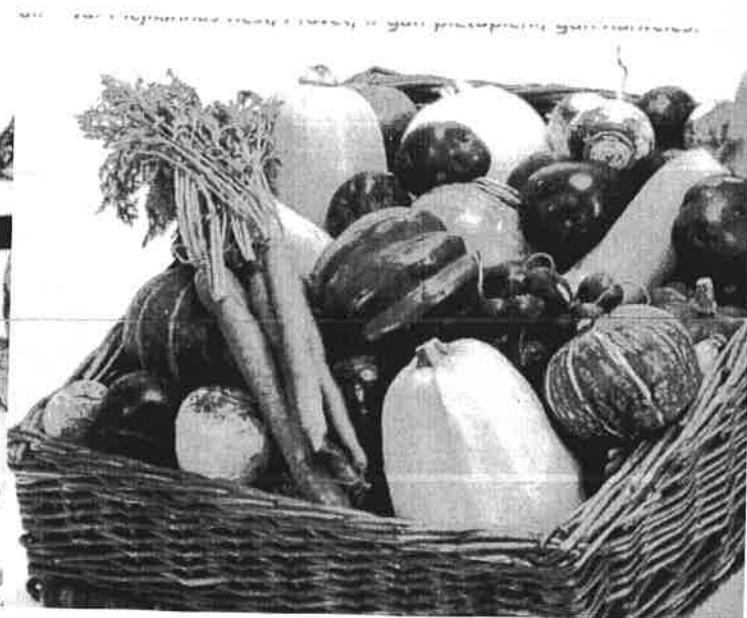
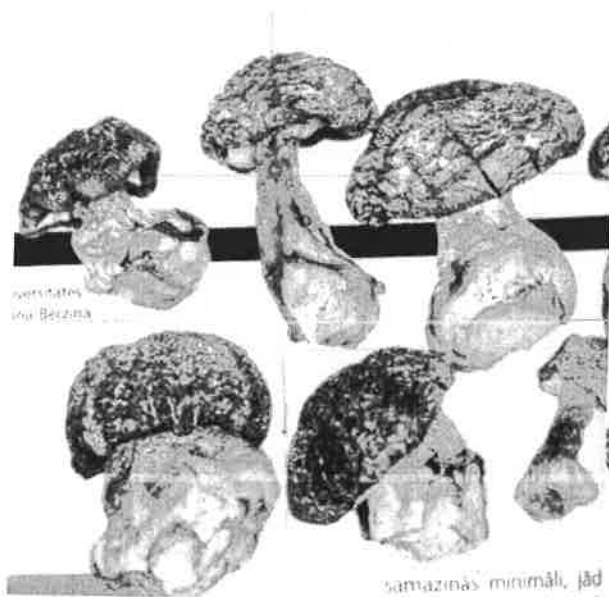
Bērslapu karbonāde

Tīras bērslapes bez kātiņa atbrīvo no plēvītes. 2 olas sakul kopā ar „Vegetu” un iemērc sakultā maisījumā, tad apvārta rīvmaizē vai miltos (labāk rīvmaizē) un atkal olās, liek karstā eļļā un no abām pusēm cep gatavu. Pikantāk būs, ja gatavas karbonādes pārkaisīs ar citronpiparu maisījumu.

Kukrozuberts

Kukurūzas putraimus ņemsim
Vārītā pienā vārīsim,
Rozīnes pieliksim,
Cukuru piešausim,
Ar mikseri sakulsim,
Atdzisušu ar saldējumiņām garnēsīm,
Pienu virsū uzdzersim.

maltīti gatavoja
=Silvija Zalaka=

Apsveikumi

Sveicam **Ingu Laicāni!**
Tu sauli sirdī nes uz šīs
raibās pasaules. Daudz,
daudz nevīstošas laimes
jubilejā no avīzes „Parks”
veidotājiem!

Lai gadi kā skanīgas sudraba lāses sabirst mūža
apcirkņos.

Sirsnīgi sveicieni dakterītei **Monikai Mukānei** jubilejā.
Daudz mīļi sveicieni **Zigrīdai Grudulei** un **Mārītei
Bērziņai** dzimēnītēs.

Silvija un 3. istabiņas meitenes

No septembra kļavlapu sārziem ieiesim ziemā caur dzejas vārtiem.

Mīļi, sirsnīgi, draudzīgi sveicieni dzimšanas dienā **Monikai Mukānei, Ilzītei
Dambītei, Ingai Laicānei, Mārītei Bērziņai, Zigrīdai Grudulei.** „Parkā” **Sandriņas,
Santiņas** kā saulītes priecē mani, Tevi, MŪS. Vārduņsvētki būs, būs. Urā! Urrā!
Septembrim, septembrim, tram – tra – tram vārda diena **Dzintrai, Dzintaram** –
sveicam.

Dakterīt **Rusmanīt Eli – Eli – Elitiņ**, lietainās dienas saulstariņ. Dakterīte 6. nodaļu
vada dakterējot, radoši strādājot.

Visiem, visiem septembra gaviļniekiem resns sveiciens no **Silvijas un
karsējmeitenēm..**

Viedokļi par smēķēšanu

Smēķēšana

Tas ir riebiģs, kaitīģs ieradums. Kuri nevar atmest pīpēšanu. Tomēr tas kaitē
apkārtējiem cilvēkiem. Protams, ja viņi paši nepīpē.

Viņiem ir tas ieradums pīpēt, viņi to nevar atmest. Tomēr viņiem jāmēģina to
izdarīt.

Apkārtējie domā, ka viņiem jābeidz to, jo viņi sārņo dabu un apkārtni. Protams,
smēķēšana ir cēlusies no tālām ārzemēm, tā arī parādījās Latvijā.

Viņi domā, pīpēšana nodara apkārtējiem cilvēkiem, tomēr tas ar ir, tomēr to
kaitējumu var atradināties.

No bērniem jāslēpj cigaretes, lai viņi arī nesākšu ieradumus pieaugušo lielas
nepatikšanas, jo viņi var ar dūmiem aizrīties, un beigās viņiem būs grūti.

Kuri slimo ar nierēm, plaušām pēc laiciņa negatīva var parādīties kaitīģs vēzis.

Dīana Berkule

SOS

Atskatoties pagātnē, toreiz, kad dega trešajā stāvā tuberkulozes nodaļa, toreiz mēs
dekorējām kapellu, un mācītāja Valtera Korāļa vārdi bija, ka tas ir Dieva brīdinājums
smēķētājiem (jo bērniņi aizdegās no izsmēķa).

Daudz tiek runāts, rakstīts par nikotīna ietekmi uz dzīvo organismu, bet ne no
darbinieku, ne pacientu puses (izņēmums – 7. nodaļa) nekas nemainās.

Kad Strenčos MĒS cigaretei pateiksim NĒ.

Silvija Zalaka (Silakmene)

„Virši zied...”

Jau rudens... tumsā atpakaļ neskaties.
Par vēlu šajā ballē mums atgriezties...
Tā nemanāmi pagājusi vasariņa jaukā,
tā nemanāmi dzestrais ziemeļaustrēnis pūš laukā!

Rudens... Vai esiet pavērojuši krāsas jums apkārt? Vēl nesen svinējām ražas svētkus! Prieks, ka nodaļu pacienti kopā ar atbildīgajām personām bija likuši lietā savu izdomu un varējuši uztaisīt pat veselu mākslas darbu sēriju. Tā nu viens lokš ir noslēdzies. Jau kartupeļi gulst apcirkņos, rudzu druvas nokultas, dārzos vēl redz pa kādam burkāna lakstam vai bietes lapai. Jāsteidzas! Drīz pirmās rudens salnas nokodīs dālijas, salnas nesaudzē! Tās tāpat kā baltā palagā ietīts zils mākonis kož un... kož nesaudzīgi. Krāsainais lapu zelts – zaļās, dzeltenās, sarkanās – pārvērtīsies brūnā, čabošā lapu kamolā. Koki kļūs arvien kailāki. Jau būs apritējis mēnesis, kā bērni čalo skolu solos – kuram jauni draugi, kurš tāpat ar vecajiem biedriem satiekas. Uzplaukst jaunas mīlestības caur mīlas mokām, jaunas atklāsmes. Vecākiem rūpes – jāpavada savi bērņeļi uz skolu, jāsagaida atpakaļ.

Putnu kāši redzami lidojam uz siltajām zemēm. Sals nāk! Dzērvēs sasaucas purva muklājā. Vēl ezerā var redzēt kādu gulbju pāri. Tāds ticējums: „Ja redz lidojam gulbju kāsi, tad pēc deviņām dienām būs sals.”

Pastaigājieties tā mierīgi, rāmi, jo tuvojas veļu laiks. Senču un piederīgo kapos tiks aizdegtas svecītes. Jāapdomā, vai vasaras sastrādātie nedarbi ir atmaksājušies (to es rakstu tīri subjektīvi – par sevi). Es uzskatu, kā jā! Jo manā gadījumā, kas nebūt nav no vieglākajiem, esmu rīkojusies pa daļai nepareizi un pa daļai, savas sāpes aizmirstot, meklējusi kādu glābšanas riņķi, kādu pieturas punktu. Bet, vai esmu atradusi, tas lai paliek manā ziņā, tomēr drīzāk sliecos teikt nē.

Tādēļ, tumšos rudens vakarus gaidot, novēlu jums – neskumstiet! Viss labais vēl priekšā!

Saulainu atvasaru!

Valda Ostrovska

LIELA PATEICĪBA

Liels paldies visiem, kuri kaut ko ir ziedojuši slimnīcas muzejam. Aicinām arī turpmāk nodot vecas un jaunas fotogrāfijas, interesantus priekšmetus, kurus varētu izmantot par muzeja eksponātiem, Sandrai Vorpei bibliotēkā. Turpat var dāvināt arī grāmatas bibliotēkas vajadzībām. Paldies **Aigara Ziemeļa** ģimenei un skolotajai **Leldei Bitītei** par ziedotām grāmatām.

Galvenā redaktore – **Agnese Šapale**, redaktore – **Inga Laicāne**, mākslinieciskā redaktore – **Valda Ostrovska**, korespondentes – **Diāna Berkule**, **Silvija Zalaka**, konsultanti – **Dainis Matisovs**, **Sandra Vorpe**, **Sandra Pakalne**.

Par faktu precizitāti atbild autors, par sludinājumiem un apsveikumiem – to iesniedzēji. Publikācijas ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.

Iznāk reizi mēnesī. Cena – **25 santīmi**